

Sygn. akt VIII C 3615/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 7 lipca 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: sekr. sąd. Kamila Zientalak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2017 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) S.A. w W. (poprzednio (...) S.A. w W.)

przeciwko J. G. (1)

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. G. (1) na rzecz powoda (...) S.A. w W. kwotę 427,84 zł. (czterysta dwadzieścia siedem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi, przy czym od dnia 1 stycznia 2016 r. z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, od dnia 18 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części.

Sygn. akt VIII C 3615/13

UZASADNIENIE

W dniu 18 grudnia 2012 roku powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. (obecnie (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.), reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanemu J. G. (1) w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 3.562,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 600 zł.

W uzasadnieniu powód podniósł, że w dniu 25 marca 2012 roku zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). W związku z zawarciem umowy pozwany przyjął na siebie zobowiązanie o charakterze niepieniężnym do utrzymywania karty SIM, wydanej mu przy zawarciu umowy, w stanie aktywności przez cały okres, na który umowa ta została zawarta. Pozwany nie wywiązał się z postanowień umownych, na skutek czego przedmiotowa umowa została rozwiązana z przyczyn leżących po stronie abonenta, zaś karta SIM dezaktywowana. Pozwany nie wykonał zatem przyjętego na siebie zobowiązania niepieniężnego, na skutek czego powód obciążył go karą umowną. Powód wskazał ponadto, że kwota dochodzona pozwem wynika z dwóch faktur miesięcznych, trzech not odsetkowych oraz dokumentu księgowego, którym nałożono na pozwanego karę umowną.

(pозew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-4, pismo procesowe powoda k. 2-3v.)

W dniu 11 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw złożył pozwany.

Postanowieniem z dnia 22 lutego 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 4, sprzeciw k. 4v.-5, postanowienie k. 13)

Pozwem złożonym na urzędowym formularzu powód podtrzymał żądanie pozwu wraz z uzasadnieniem jak w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Tożsame stanowisko powód zajął w piśmie procesowym z dnia 23 października 2013 roku, akcentując jednocześnie, że główne zobowiązanie pozwanego miało pieniężny charakter i polegało na obowiązku zapłaty za wykonane usługi w ustalonym terminie.

(pismo procesowe powoda k. 18-19, pozew k. 20-22)

Na rozprawie w dniu 24 marca 2014 roku ustanowiony dla pozwanego pełnomocnik z urzędu wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pełnomocnik powoda na rozprawie nie stawił się.

(odpowiedź na sprzeciw k. 94-95)

W toku dalszego postępowania stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. Dodatkowo strona powodowa wskazała, że poza umową stanowiącą źródło żądania pozwu, strony łączyła jeszcze jedna umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), zawarta tego samego dnia co przedmiotowa, z tytułu której powód dochodził kwoty 3.562,48 zł. Kwota ta została wyegzekwowana w toku postępowania egzekucyjnego (Km 32946/13).

(pismo procesowe powoda k. 164-164v., k. 212, protokół rozprawy k. 204-206, k. 263-264, k. 270, k. 274-275, k. 302, k. 309-310)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany J. G. (1) w dniu 25 marca 2012 roku zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) w ramach promocji „(...)”, wybierając taryfę (...). Umowa została zawarta na czas oznaczony – do dnia 25 marca 2014 roku. W ramach promocji pozwanemu została udzielona ulga w wysokości 3.197,63 zł, w umowie strony zastrzegły ponadto karę umowną w kwocie 3.000 zł.

Regulamin Świadczenia Usług (...), cennik oraz warunki oferty promocyjnej stanowiły integralny załącznik do opisanych umów. Pozwany potwierdził, że otrzymał, zapoznał się i zaakceptował powyższe regulacje.

Zgodnie z treścią umowy powód zobowiązany był do świadczenia na rzecz pozwanego usług telekomunikacyjnych. Pozwany zgodnie z warunkami wybranej oferty promocyjnej zobowiązany był do uiszczania opłat za usługi telekomunikacyjne i inne usługi, świadczone przez operatora, zgodnie z cennikiem taryf w zależności od wybranej taryfy oraz utrzymywania aktywnej karty SIM przez cały okres trwania umowy. Zgodnie z treścią warunków oferty promocyjnej w przypadku naruszenia przez abonenta zobowiązania do utrzymywania aktywnej karty SIM przez okres objęty umową, abonent był zobowiązany na żądanie operatora do naprawienia szkody poprzez zapłatę na jego rzecz kary umownej.

Stosownie do postanowień Regulaminu Świadczenia Usług (...) w przypadku naruszenia przez pozwanego postanowień umowy, w szczególności w zakresie obowiązku ponoszenia opłat, powód został uprawniony do rozwiązania umowy w każdym czasie ze skutkiem natychmiastowym po uprzednim wezwaniu pozwanego do zaprzestania naruszeń lub usunięcia ich skutków i bezskutecznym upływie wyznaczonego w tym celu terminu.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 208-208v., warunki oferty promocyjnej k. 25-27, Regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych k. 28-30v.)

Operator komórkowy zgodnie z treścią umowy, o której mowa wyżej, świadczył na rzecz pozwanego usługi telekomunikacyjne, za które wystawiał faktury VAT. I tak:

– w dniu 2 kwietnia 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 349,52 zł, z terminem płatności do dnia 16 kwietnia 2012 roku,

– w dniu 2 maja 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...), opiewającą na kwotę 84,89 zł, z terminem płatności do dnia 16 maja 2012 roku; w fakturze wskazano, iż niedopłata z tytułu poprzedniej faktury wynosi 349,52 zł.

(faktura wraz z rozliczeniem k. 38v.-39, k. 40v.-41)

Z tytułu faktur, o których mowa wyżej, pozwany dokonał wyłącznie częściowej wpłaty w kwocie 40,34 zł na poczet faktury nr (...). Na skutek powyższego, pismem z dnia 21 czerwca 2012 roku wypowiedział pozwanemu przedmiotową umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. W treści wypowiedzenia powód poinformował pozwanego, iż zaległość z tytułu przedmiotowej umowy wynosi łącznie 3.364,14 zł, z czego kwota 394,07 zł stanowi należność z tytułu wystawionych faktur, kwota 4,59 zł odsetki za zwłokę, zaś kwota 2.965,48 zł należność z tytułu naliczonych kar umownych.

Karę umowną powód nałożył na pozwanego notą księgową nr (...), wystawioną w dniu 21 czerwca 2012 roku. Oznaczona w treści noty kwota 2.965,48 zł podlegała zapłacie w terminie do dnia 28 czerwca 2012 roku.

Tego samego dnia powód sporządził również pismo, w którym wskazał, że w przypadku uregulowania przez pozwanego zaległości w kwocie 398,66 zł, świadczenie usług telekomunikacyjnych zostanie przywrócone, wypowiedzenie stanie się bezskuteczne, zaś kara umowna anulowana.

(pismo k. 32, wypowiedzenie umowy wraz z załącznikiem k. 34-35, duplikat noty księgowej k. 180v.)

Odsetki ustawowe naliczone od faktur VAT o nr (...) za okres od dnia wymagalności każdej z nich oraz ich wartości do dnia 17 grudnia 2012 roku wyniosły odpowiednio 30,37 zł i 3,40 zł.

(kalkulator odsetek ustawowych lex)

Pozwanego łączyła z powodem także druga umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, o nr (...), również zawarta w dniu 25 marca 2012 roku. Należności z tytułu tejże umowy powód dochodził w elektronicznym postępowaniu upominawczym na gruncie sprawy Nc-e (...), a następnie wyegzekwował je w toku postępowania egzekucyjnego.

(okoliczności bezsporne)

Podpis o brzmieniu (...) figurujący w miejscu przeznaczonym dla abonenta na umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) zawartej w dniu 25 marca 2012 roku nakreślił pozwany. Podpis pozwanego jest dwuczłonowy, bogaty w cechy silnie nawykowe, indywidualne. Dodatkowo cechuje się charakterystycznym dla wykonawcy znacznym pogorszeniem linii, co wzbogaca jego wartość identyfikacyjną. Nie ma możliwości, aby inna osoba, aniżeli pozwany, wykonała kwestionowany podpis.

(pisemna opinia biegłego z zakresu ekspertyzy pisma wraz z załącznikami k. 235-242, ustna opinia biegłego z zakresu ekspertyzy pisma 00:02:14-00:04:07 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 12 września 2016 roku)

Pozwany J. G. (1) nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo. Pozwany przejawia objawy organicznych zaburzeń osobowości. W dacie zawierania umowy z dnia 25 marca 2012 roku pozwany miał możliwość rozumienia skutków prawnych swojego zachowania, jak również pouczenia o możliwości odstąpienia od umowy. Pozwany jest świadomy, że podpisuje umowy, że przekazuje dowód osobisty, że decyduje się na określone zobowiązania. Obecnie możliwość zrozumienia skutków swoich zachowań i wyrażanej woli są przez pozwanego zachowane. Czynnikiem

ograniczającym pełną swobodę działania w chwili zawierania przedmiotowej umowy było znaczne niedowidzenie i niedosłuch pozwanego.

(opinia biegłego psychiatry k. 156-158, ustna uzupełniająca opinia biegłego psychiatry k. 189-189v.)

Wrodzona wada wzroku pozwanego pod postacią wysokiej nadwzroczności upośledza widzenie w stopniu znacznym. W dniu podpisania umowy powód miał 59 lat i winien dysponować okularami do czytania, odpowiednimi do istniejącej wady i wieku. (...) umowy (k. 24) jest drobny, poniżej normy fizjologicznej zawartej w tablicach S., bardzo trudny do odczytania nawet dla osoby normalno-wzrocznej. Pozwany nie miał możliwości przeczytania umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(pisemna opinia biegłego specjalisty chorób oczu k. 283)

Pozwany J. G. (1) ma (...) lat. Od dziecka ma orzeczoną II grupę inwalidzką. Jest osobą niedosłyszącą, korzystającą z aparatu słuchowego i niedowidzącą, z poważną wadą wzroku.

(dowód z przesłuchania pozwanego k. 189v., zeznania świadka J. G. (2) k. 204-205, orzeczenie o stopniu niepełnosprawności k. 53)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako niesporny, bądź w oparciu o dowody z powołanych dokumentów, których prawdziwości nie kwestionowała żadna ze stron. Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na wyjaśnieniach pozwanego w części, w której odnosiły się do jego stanu zdrowia. W zakresie, w którym pozwany kwestionował, aby zawierał przedmiotową umowę Sąd uznał, iż jego twierdzenia nie odpowiadają prawdzie, przy czym zaznaczenia wymaga, że wypowiedź pozwanego nie miała kategorię charakteru (pozwany użył sformułowań „nie mogę skojarzyć”, „nie przypominam sobie”). Oceniając zeznania J. G. (2) Sąd uznał, iż nie mają one waloru wiarygodności w zakresie, w jakim świadek kontestowała, aby pozwany podpisał sporną umowę, twierdzenia te nie znalazły bowiem potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych.

Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto opinie biegłych. Przy ich ocenie

Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w ich treści wniosków, opinie te były bowiem rzetelne, jasne, logiczne oraz w sposób wyczerpujący objaśniające budzące wątpliwości kwestie, a ich wnioski końcowe ostatecznie nie były kwestionowane przez strony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w części i zasługuje na uwzględnienie w zakresie kwoty 427,84 zł.

W sprawie znajdują zastosowanie postanowienia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej przez strony oraz przepisy Kodeksu cywilnego.

W przedmiotowej sprawie Sąd za prawdziwe uznał twierdzenia faktyczne powoda o tym, że wiązała go z pozwanym umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...), na podstawie której pozwany zobowiązał się do uiszczania opłat za korzystanie z usług operatora. Jak ustalił Sąd w oparciu o opinię biegłego z zakresu ekspertyzy pisma, pozwany własnoręcznie nakreślił podpis (...) pod umową z dnia 25 marca 2012 roku, przy czym biegły wykluczył sytuację, w której za pozwanego mogłaby się podpisać inna osoba. Sąd przyjął ponadto, że pozwany składając podpis pod sporną umowę miał możliwość rozumienia skutków prawnych swojego zachowania, jak również pouczenia o możliwości odstąpienia od umowy. Pozwany był świadomy, że podpisuje umowę, a tym samym decyduje się na określone zobowiązania. Jednocześnie w ocenie Sądu pozwany mógł mieć problemy z przeczytaniem umowy, ta została bowiem sporządzona małym drukiem, a pozwany jest osobą o zaawansowanej wadzie wzroku. Powyższe zdaniem Sądu, nie daje jednak asumptu do wniosku, iż pozwany nie był związany postanowieniami zawieranej umowy. Pozwany, jako osoba składająca podpis na umowie, miał bowiem obowiązek dokładnego zapoznania się z jej treścią, a uchybienie powyższej powinności (czy to świadome, czy to mające swoje źródło w wadzie wzroku

pozwanego) nie może obciążać strony powodowej. W sprawie nie zostało bowiem wykazane w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż przedstawiciel powoda zawierający umowę z pozwanym miał świadomość tego, że wada wzroku J. G. (3) może uniemożliwiać mu zapoznanie się z jej postanowieniami, pozwany w szczególności nie udowodnił, iż informował drugą stronę o swoich schorzeniach. Złożenie podpisu pod treścią umowy pozwala przyjąć, iż pozwany zaakceptował jej postanowienia, niezależnie od tego, czy zapoznał się z ich treścią. Tym samym nie można powoda, jako działającego przy formułowaniu oferty umowy w zaufaniu do klienta, obciążać negatywnymi skutkami niezapoznania się pozwanego z jej postanowieniami. Pozwany mając świadomość swych schorzeń, winien odstąpić od podpisania umowy w przypadku, gdy jego stan zdrowia uniemożliwiał mu zapoznanie się z jej treścią. Nieuczynienie tego skutkuje tym, że pozwany nie może w toku postępowania sądowego powoływać się na swoją wadę wzroku, skoro podpis pod umową złożył w sposób świadomy.

W konsekwencji Sąd uznał, że powód miał prawo domagać się zapłaty od pozwanego należności za świadczone na jego rzecz z mocy przedmiotowej umowy usługi. Sąd przyjął przy tym, że powód przedkładając faktury VAT nr (...), udowodnił zadłużenie pozwanego w wysokości w nich wskazanych, z tym zastrzeżeniem, że z tytułu drugiej z w/w faktur pozwanego obciążała kwota 40,34 zł. W tym miejscu podkreślenia wymaga, że choć pozwany wnosił o oddalenie powództwa w całości, to jednak nie wykazał w żaden sposób (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), iż opłacił przedmiotowe faktury w wysokości wyższej, aniżeli wskazywał powód. Jednocześnie podczas zajmowania stanowiska w sprawie zawodowy pełnomocnik pozwanego nie formułował zastrzeżeń wobec wystawionych przez powoda faktur, w szczególności nie podnosił, że obejmują one usługi nie wynikające z umowy stron, czy też, iż zostały wystawione w zawyżonej wysokości.

Skoro zatem pozwany nie wywiązał się z warunków przedmiotowej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i nie zapłacił na rzecz operatora łącznej kwoty 349,52 zł z tytułu wskazanych faktur VAT, powód miał prawo dochodzić tej kwoty niniejszym powództwem, jak również naliczyć odsetki od niezapłaconych należności głównych za okres od dnia wymagalności każdej z faktur do dnia 17 grudnia 2012 roku (dzień poprzedzający wniesienie pozwu) w łącznej wysokości 44,55 zł. Tym samym żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 427,84 zł Sąd uznał za w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 427,84 złotych wraz z ustawowymi odsetkami, a począwszy od dnia 1 stycznia 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, od dnia 18 grudnia 2012 roku do dnia zapłaty.

M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe ogólne (od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie).

Strona powodowa dochodziła przedmiotowym powództwem również kwoty 2.965,48 zł z tytułu kary umownej.

W tym miejscu koniecznym jest również wskazanie, że zgodnie z treścią przepisu art. 353¹ k.c. strony, zawierające umowę, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego. Cytowany przepis jednoznacznie zakreśla granicę swobody umów wskazując, iż ta jest ograniczona w szczególności przepisami ustawy. Takim przepisem jest między innymi art. 483 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego można zastrzec w umowie, że naprawienie szkody, wynikłej z

niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania niepieniężnego nastąpi, przez zapłatę określonej sumy (kara umowna). Cytowany przepis, z uwagi na zawartą w nim normę prawną, jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

Wskazać przy tym należy, że jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, który Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela, przy ocenie charakteru zastrzeżonej kary należy brać pod uwagę charakter prawny zobowiązań, które należą do essentialia negotii, a nie obowiązki pochodne (dodatkowe) nie mające charakteru dominującego, a przez to nie wpływające na charakter zobowiązania strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2000 roku, w sprawie sygn. akt V CKN 171/00, LEX nr 52662). Tym samym to właśnie obowiązki, które można określić mianem podstawowych, decydują o charakterze zobowiązania strony i przesądzają, czy jest to zobowiązanie pieniężne czy też nie. Obowiązki dodatkowe jako niemające podstawowego znaczenia dla zobowiązania stron, tj. nie wpływające na istnienie samego zobowiązania, nie wpływają również na jego charakter.

W przedmiotowej sprawie na podstawie zawartej z pozwanym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych powód zobowiązał się do świadczenia na rzecz pozwanego określonych usług telekomunikacyjnych, natomiast pozwany jako abonent zobowiązany był do opłacania abonamentu i uiszczania należności za inne usługi zgodnie z cennikiem. W warunkach oferty promocyjnej, stanowiących integralną część zawartej przez pozwanego z powodem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, operator zastrzegł, że pozwany jest dodatkowo zobowiązany do utrzymywania aktywnej kary SIM przez okres trwania umowy. Taka treść umowy stron pozwala jednoznacznie stwierdzić, iż zobowiązania pozwanego niewątpliwie były od początku zobowiązaniami stricte pieniężnymi, natomiast obowiązek utrzymywania aktywnej karty SIM w sieci powoda przez określony czas ma jedynie charakter dodatkowy i uboczny, nie mogący wpływać na charakter zobowiązania pozwanego. Podkreślenia jednak wymaga, że strona powodowa nie wykazała w żaden sposób, aby pozwany nie wywiązał się z przyjętego zobowiązania, o charakterze ubocznym, do utrzymywania aktywnej karty SIM, czy innego obowiązku o charakterze niepieniężnym, ani też nawet nie wyjaśnił, na czym dokładnie polega ów obowiązek utrzymywania „aktywnej” karty SIM. Zaznaczyć również należy, iż sama umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych, ani Regulamin Świadczenia Usług (...) w żadnym miejscu nie wyjaśniają, na czym polega (jak ma być realizowany) obowiązek utrzymywania karty SIM w stanie aktywności – co abonent jest zobowiązany wykonywać, aby uczynić zadość temu obowiązkowi. Jak natomiast wynika z Regulaminu Świadczenia Usług (...), karta SIM jest kartą mikroprocesorową wydawaną przez operatora, umożliwiającą korzystanie z usług telekomunikacyjnych. Powszechnie wiadomym jest, iż po zawarciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, wydaniu przez operatora karty SIM i aktywowaniu jej przez usługodawcę, zachowanie abonenta w praktyce ogranicza się (poza korzystaniem z usług telekomunikacyjnych przy pomocy karty SIM zainstalowanej w telefonie) do regulowania faktur VAT wystawionych przez operatora za świadczone usługi. Abonent nie podejmuje żadnych „działań” w stosunku do karty SIM. Tym samym utrzymanie karty SIM w stanie aktywności jest ściśle powiązane z podstawowym obowiązkiem umownym abonenta, tj. uiszczaniem opłat za usługi telekomunikacyjne i inne świadczone przez operatora usługi, stanowi zobowiązanie do realizacji umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych przez oznaczony czas (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 25 maja 2010 roku, sygn. akt VI ACa 1256/09). Nietrudno bowiem wyobrazić sobie sytuację, w której operator nawet nie posiada wiedzy o nieutrzymywaniu karty SIM w stanie „aktywności”, gdy abonent regularnie uiszcza abonament, nie korzystając z usług operatora telefonicznego i mając jednocześnie uszkodzoną kartę SIM w permanentnie wyłączonym aparacie telefonicznym.

Nadto Sąd zwrócił uwagę, że wraz z rozwiązaniem umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych sam powód dezaktywował kartę SIM, a zatem bezsprzecznie sam dokonał czynności wpływających na stan „aktywności” karty SIM.

Podkreślić również należy, że strona powodowa w treści wypowiedzenia umowy jednoznacznie powiązała fakt rozwiązania umowy – będący dla powoda asumptem do naliczenia kary umownej, z nieuiszczaniem przez pozwanego należności z tytułu wystawianych faktur VAT. Jednocześnie w piśmie z dnia 21 czerwca 2012 roku, a więc datowanym tak samo jak oświadczenie o wypowiedzeniu, powód wprost wskazał, że uiszczenie przez pozwanego należności z faktur wraz z odsetkami w kwocie 398,66 zł będzie skutkowało przywróceniem świadczenia usług telekomunikacyjnych, bezskutecznością wypowiedzenia umowy i anulowaniem kary umownej.

Zastrzeżenie kar umownych w sytuacji, o której mowa, uznać należy za niedopuszczalne i jako takie w świetle przepisu art. 58 k.c. nieważne. Zgodnie bowiem z treścią art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy, jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 2005 roku, sygn. akt V CK 90/05, M. Prawn. 2005/18/874; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1966 roku, sygn. akt III CR 45/66, LEX nr 5962; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 28 lipca 2005 roku, sygn. akt I ACa 368/05, OSAB 2005/3/3). Podobne stanowisko wielokrotnie zajął Sąd Okręgowy w Łodzi, między innymi w sprawach o sygnaturach III Ca 939/06, III Ca 466/08, III Ca 675/08, III Ca 681/07, III Ca 72/08.

Podnieść nadto należy, że zgodnie z art. 385¹ § 1 i 3 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione indywidualnie, nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Niezgodnione indywidualnie są te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi przez kontrahenta. Pozwany jako abonent nie miał rzeczywistego wpływu na treść postanowień umownych, w tym postanowień Warunków Oferty Promocyjnej. Postanowienia te zostały mu narzucone przez operatora sieci komórkowej. Postanowienia o karze umownej nakładanej w przypadku braku utrzymywania w stanie aktywności karty SIM, zawarte w Warunkach Oferty Promocyjnej, kształtują prawa i obowiązki pozwanego jako konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a tym samym nie wiążą pozwanego.

Tym samym żądanie pozwu w zakresie zapłaty kwoty 2.965,48 zł złotych należało uznać za bezzasadne i podlegające oddaleniu. Oddaleniu podlegało nadto żądanie powoda zapłaty skapitalizowanych odsetek naliczonych od wystawianych dokumentów księgowych za okres od daty ich wymagalności do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu, w zakresie, w jakim wykraczało ono ponad kwotę 44,55 zł. W tym miejscu zaznaczenia wymaga, że powód formułując powyższe żądanie wprawdzie przedłożył trzy noty odsetkowe, opiewające na kwoty 4,59 zł, 70,79 zł oraz 127,55 zł, to jednocześnie dokumenty te są niezwykle ogólnikowe, w szczególności z ich treści nie wynika od jakich kwot i za jaki okres odsetki zostały przez powoda naliczone, co czyniło omawiane żądanie powoda nieudowodnionym, a co za tym idzie bezzasadnym.